

— Ехъ, всичко ми харесва на този свѣтъ, ама туй, дето имахъ само едно коремче — хичъ не ми харесва. Поне да имамъ две коремчета, че да знамъ защо живѣя!

Наблизу стоеше една пчела. Тя бѣше кацнала върху едно разпукнато гроздово зърно и смучеше сладъкъ сокъ. Чу приказитѣ на врабчето и се обади:

— Ехъ, Врабчо-Грабчо, голѣма ти е главата, ама защо ти е, като е празна кратуна. Та не знаешъ ли, че има люде по земята, дето сж петимни за гроздово зърно, а на тебъ не ти стига единиятъ коремъ, ами се лакомишъ за два. Че размисли си малко, побратиме!

— Защо да мисля? На този свѣтъ, който по-малко мисли — по-добре живѣе. Ами я чуй! Пита ли те нѣкой, та се намѣсяшъ въ чужди грижи?

— Никой не ме е питалъ. Но те чухъ що си хортувашъ, та си рекохъ: „Колкото по старѣе този Врабчо-Грабчо, толкова по-глупѣе.“

— Добре де, ти нали си много умна. Бобено зърно! Само да те клѣвна — и ти стига.

— Съ сила всичко може, Врабчо-Грабчо, ами съ умъ да те видя. Зло всѣки може да стори, ала само доброто

е вѣчно. Слушай да те поуча. Хей тамъ оная кжшурка, съ закниженитѣ прозорци, виждашъ ли я?

— Виждамъ я.

— Тамъ, въ прихлупената одая лежи болно сиротинче. Вчера заровиха клетата му майчица. Нищичко си нѣма, бедничкото. Устнитѣ му сж опрѣхнали отъ жажда. Очитѣ му се изгледаха за близка душа. Побързокрилъ си отъ мене, Врабчо-Грабчо, па и по можешъ. Литни, че му отнеси две гроздови зърна да накваси засѣхналото си гърло. Направи едно добро. Пъкъ знай, че който добро прави — добро и намира.

Насълзиха се очитѣ на Врабчо-Грабчо. Та нали и неговото сърдце не е отъ камъкъ. Отрони две гроздови зърна, клѣв-

